

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.SZEPTEMBER 30. ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP

XXII. ÉVFOLYAM 38. (1030.) SZÁM

Mottó: *Nem tart velünk*

A zárt szemlélet, mely a világot két részre osztja, „mi”-re és „azok”-ra, nagyon úgy tűnik, már Jézus korban is jelen volt, mint az egyház nagy kísértése. A *societas perfecta* doktrína egyenesen azt hirdette, hogy az Egyházban minden megtalálható, amire az üdvösséghez szükségünk van. Nincs szükségünk a világra! Előképe Arisztotelész, aki a poliszt, a városállamot tekintette tökéletes közösségnek. Ezt a szemléletet Aquinói Szent Tamás is átvette, és igazolni volt hivatott az Egyház elszigetelődését, bezárkózását, amikor az olasz *Risorgimento* felszámolta a pápai államot, és a pápa a Vatikán foglya lett. Mint ismeretes (vagy már el is felejtettük volna?), XXIII. János pápa szabadította ki a kalitkából, amikor meghirdette a zsinatot: nyissuk ki az ablakokat, volt a jelmondat, *aggiornamento*.

Mindezt előre vetíti a beszélgetés, amely János apostol és Jézus között zajlott le. Mondanivalója egyértelmű: Nem azért kaptunk gyógyító erőt, hogy a „mieinknek” tartsuk fenn. Hogy mintegy belépőjegyet kérjünk. Ezzel szemben, jaj annak, aki bezárja a kapukat! Ki-kialkalmazza ezt saját és közössége életére. a valós ökuméné magába foglal minden jóakarátú embert. A jóakarát az egyetlen feltétel.

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

SZENT BRÚNÓ Kölnben, 1035 körül született, nemesi családban. Kölnben, Reimsben tanult, majd Párizsban nevelkedett. Hazatérve pappá szentelték, és hittudományt, klasszikus nyelveket, zenét és filozófiát tanított a reimsi székesegyházi iskolában. Érseke halála után az újabb érsek visszaéléseivel nem tudott megbékélni, menekülnie is kellett. 1081-ben végleg lemondott és a molemei bencés kolostorba lépett.

Magányos élet után vágyódott, ezért 1084-ben hat kanonok társával elvonult a Chartreuse melletti rengetegbe. Ott társaival megalapította a karthauziak rendjét. Néhány héten belül kápolnát és lakókunyhókat építettek. 1090-ben II. Orbán pápának (aki még Reimsben tanítványa volt) is segítségére volt fontos egyházi problémák megoldásában. Nem bírta megszokni Róma zaját. Amikor Orbán pápa kénytelen volt Dél-Olaszországba menekülni, Brúnó is vele ment. A squillacei egyházmegyében megkapta a La Torre nevű vadont, ahol létrehozta a második karthausi kolostort.

Calábriában, a Squillace melletti Szent István kolostorban halt meg 1101. október 6-án. Társai azonnal szentként kezdték tisztelni, 1623-ban aztán XV. Gergely pápa tiszteletét az egész világra kiterjesztette.

A **KARTHAUZIAK** lelkesége egy élet Krisztus újra eljövételének várakozásában. A magányba visszavonulva csak arra törekcsenek, hogy Krisztusnak tetsszenek és az evangélium szerint kövessék Krisztust. Különleges értéke van a lelkeségükben a Jézus-imának is. A karthauziakra jellemző a hallgatás, a magány és az ima. Magányon a karthauziak a világtól való elválást értik, amely mindenekelőtt abban nyilvánul meg, hogy mindenfajta apostoli kiváltságról lemondanak. Látogatókat nem fogadnak, kivéve a szerzetesek hozzátartozóit, akik évente két napot tölthetnek a karthauzi kolostorban, valamint a rend iránt érdeklődő látogatókat. A karthauziak élete főleg az imára irányul. Ennek megfelelően saját liturgiájuk van, amely életmódjukhoz igazodik.

A karthauziak életmódjukkal szeretnének tanúságot tenni a világnak; a konzekvensen megélt hitüket tekintik a rendtagok a legjobb prédikációnak. Az életüket helyettesítő istentiszteletként élik mindazok számára, akik nem akarnak, vagy nem tudnak imádkozni, és bűnbánatot szeretnének gyakorolni azok helyett is, akik nincsenek tudatában vétkeiknek.